

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 80/2014-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. februára 2014 predbežne prerokoval sťažnosť I. K., a obchodnej spoločnosti FKH elektro, s. r. o., Nobelovo námestie 1260/5, Bratislava, zastúpených advokátom JUDr. Jozefom Polákom, Advokátska kancelária, Radlinského 1718, Dolný Kubín, vo veci namietaného porušenia ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na rovnosť účastníkov súdneho konania podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17 Co/245/2012-279 z 24. júla 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. K. a obchodnej spoločnosti FKH elektro, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. októbra 2013 doručená sťažnosť I. K., a obchodnej spoločnosti FKH elektro, s. r. o., Nobelovo námestie 1260/5, Bratislava (ďalej len „sťažovatelia“), vo veci namietaného porušenia ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na rovnosť účastníkov súdneho konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 17 Co/245/2012-279 z 24. júla 2013.

Sťažovatelia v sťažnosti uviedli:

«... Sťažovateľ 1/ a 2/ vystupoval ako žalobca 1/ a 2/ v konaní o určenie neplatnosti právneho úkonu proti žalovaným 1/ V., a. s..., 2/ J. K...,

Predmetom konania bol návrh sťažovateľa 1/ a 2/ na určenie neplatnosti zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam... uzatvorenej medzi žalovaným 1/ ako záložným veriteľom na jednej strane a sťažovateľkou 1/ a žalovaným 2/ ako záložcami na strane druhej, ktorej predmetom bolo zriadenie záložného práva na nehnuteľnosti zapísané na LV... (ďalej len „záložná zmluva“)...

Sporným a podstatným pre rozhodnutie vo veci bolo posúdenie skutkovej otázky, či žalobkyňa 1/záložnú zmluvu podpísala.

Za týmto účelom súd nariadil znalecké dokazovanie Ústavom súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline, ktorý znalecký ústav vypracoval znalecký posudok..., o závery ktorého sa súd prvého stupňa opiera.

Sťažovatelia 1/ a 2/ však po oboznámení sa s obsahom znaleckého posudku namietli správnosť jeho záverov a navrhli kontrolné znalecké dokazovanie, ktorý návrh na dokazovanie súd zamietol. V procese vyhodnocovania námietok sťažovateľov a ich

d'alších procesných návrhov však došlo k viacerým pochybeniam zo strany súdu, tak v rovine procesnej ako aj skutkovej,

Sťažovatelia na poslednom pojednávaní žiadali vykonať kontrolné znalecké dokazovanie, ktoré súd zamietol, nakoľko pre navrhované kontrolné znalecké dokazovanie bez významných námietok k znaleckému posudku súd nevidel žiaden relevantný dôvod.

Sťažovatelia ale kontrolné znalecké dokazovanie navrhli nie až na poslednom pojednávaní, ale vykonanie tohto dôkazu žiadali obratom po oboznámení sa s obsahom znaleckého posudku... Návrh sťažovateľov na kontrolné znalecké dokazovanie bol podaný písomne, podaním zo dňa 16. 05. 2012, krátko po tom, čo im bol doručený znalecký posudok. V písomnom návrhu na kontrolné znalecké dokazovanie ozrejmili skutočnosti, ktoré zostali v predloženom znaleckom posudku nepovšimnuté a ktorých preskúmanie kontrolným znaleckým posudkom bolo (a aj naďalej je) pre jednoznačný záver o pravosti sporných podpisov podstatné a nevyhnutné.

Zamietnutie návrhu na vykonanie kontrolného znaleckého dokazovania bolo nesprávne a odôvodnenie zamietnutia procesného návrhu zo strany konajúceho súdu je nepresvedčivé, a to aj s poukazom na novú podstatnú skutočnosť, ktorá vyšla najavo na ostatnom pojednávaní, ktorou je fakt, že žalovaný v rade 2/, t. j. manžel sťažovateľky 1/ sa priznal, že predmetnú záložnú zmluvu podpísal za manželku on sám z dôvodu časovej tiesne.

Súd napriek tejto podstatnej okolnosti zamietol kontrolné znalecké dokazovanie a dokonca ani nevykonal výsluch znalca, ktorý namietaný znalecký posudok predložil, a to napriek tomu, že súd v písomnom oznámení zo dňa 25. 05. 2012 sťažovateľom oznámil, že na pojednávaní dňa 31. 05. 2012 bude predvolaný znalec.

Predvolaný znalec sa však na pojednávanie dňa 31. 05. 2012 nedostavil a v priebehu pojednávania bolo doručené jeho ospravedlnenie...

K záveru znaleckého posudku... sťažovatelia uviedli, že napriek jeho obsiahlosti ho nemožno považovať za presvedčivý a jednoznačný tak, ako ho vyhodnotil súd. V znaleckom posudku absentuje náležité vysporiadanie sa so zistenými rozdielnymi znakmi medzi spornými a porovnávacími podpismi. Na str. 31 znaleckého posudku sa konštatuje, že porovnaním podpisov bolo zistené, že sporné podpisy a porovnávacie podpisy v jednotlivých rovinách skúmania vykazujú podobné, zhodné a rozdielne znaky. V závere

znaleckého posudku (str. 73) sa však konštatuje, že porovnaním sporných podpisov a porovnávacích podpisov sa zistili identifikačné hodnotné zhodné, podobné znaky, V znaleckom posudku však absentuje vyhodnotenie skôr uvádzaných rozdielných znakov...»

Sťažovatelia vo veci samej navrhujú, aby po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vydal takéto rozhodnutie:

„1. Rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17 Co/245/2012-279 zo dňa 24. 07. 2013 bolo porušené základné právo sťažovateľov podľa čl. 46 Ústavy SR, spočívajúce v práve na súdnu ochranu na nezávislom a nestrannom súde, podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR veta prvá in fine Ústavy Slovenskej republiky spočívajúce v práve každého vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, čl. 47 ods. 3 Ústavy SR v zmysle ktorého sú si všetci účastníci v konaní rovní a základné právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, spočívajúce v práve na spravodlivé súdne konanie.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17 Co/245/2012-279 zo dňa 24. 07. 2013, ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica rozsudkom pod sp. zn. 3 C/70/2011-180 zo dňa 31. 05. 2012, o zamietnutí žaloby o vyslovenie neplatnosti právneho úkonu a vec vracia Krajskému súdu v Trenčíne na ďalšie konanie.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňované a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

Sťažovatelia namietajú porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na rovnosť účastníkov súdneho konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48

ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 17 Co/245/2012-279 z 24. júla 2013. Krajský súd označeným rozhodnutím potvrdil rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 3 C/70/2011-180 z 31. mája 2012.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd poznamenáva, že medzi právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jemu porovnateľným právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností, a prípadné porušenie uvedených práv je preto potrebné posudzovať spoločne.

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého

na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

Článok 6 ods. 1 dohovoru každému zaručuje právo podať žalobu o uplatnenie svojich občianskych práv a záväzkov na súde. Takto interpretovaný článok zahŕňa právo na súd, do ktorého patrí právo na prístup k súdu. K nemu sa pridávajú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu a zloženie súdu a vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prerokovanie veci (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 21. februára 1975, séria A, č. 18, s. 18, § 36). Právo na spravodlivé prerokovanie veci zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08).

Sťažovatelia okrem porušenia základného práva na súdnu ochranu namietajú aj porušenie práva na predloženie dôkazov (čl. 48 ods. 2 ústavy) v konaní a na rovnosť v súdnom konaní (čl. 47 ods. 3 ústavy), čo všetko spájajú s postupom krajského súdu v konkrétnom súdnom konaní.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie

ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu ústavné právo na súdnu ochranu však neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. II. ÚS 4/94, I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02).

Vo vzťahu k rozsudku krajského súdu č. k. 17 Co/245/2012-279 z 24. júla 2013, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu č. k. 3 C/70/2011-180 z 31. mája 2012, sťažovatelia namietajú, že v súdnom konaní nebol vykonaný nimi navrhnutý dôkaz – kontrolné znalecké dokazovanie. Sťažovatelia považujú napadnutý rozsudok za arbitrárny.

Krajský súd v rozsudku č. k. 17 Co/245/2012-279 z 24. júla 2013 dospel k týmto právnym záverom:

„... Navrhovatelia vo svojom odvolaní uplatňujú dôvody na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. c/ (súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností) a písm. b/ (konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci)...

V prejednávanej veci navrhovatelia za takúto inú vadu konania považujú tú skutočnosť, že v závere znaleckého posudku z odboru grafológie boli podpísané dve osoby, ktoré znalecký posudok vyhotovili, avšak len jedna z nich je zapísaná v zozname znalcov.

Odvolačí súd preskúmaním veci zistil, že v danej veci bolo súdom prvého stupňa nariadené znalecké dokazovanie z odboru Grafológie, ktorý vykonal Ústav súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline. Podľa znaleckej doložky bol znalecký posudok vypracovaný znaleckým ústavom zapísaným v zozname znalcov, tlmočníkov a

prekladateľov, ktorý vedie Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky pre odbory: Doprava cestná, Ekonomika a manažment, Elektrotechnika, Písmoznalectvo, Stavebníctvo, Strojárstvo a Ekonomika a riadenie podnikov...

V prejednávanej veci je nepochybné, že znalecký posudok podala právnická osoba, ktorá je zapísaná v zozname znalcov ako znalecký ústav. Nie je následne vecou súdu v každej jednej prejednávanej veci skúmať, či na vypracovaní predmetného znaleckého úkonu participovali osoby, majúce potrebnú odbornosť, ktorá sa vyššie uvedeným postupom predpokladá...

V prejednávanej veci navrhovatelia v odvolaní považujú za nevykonanie takéhoto dôkazu nenariadenie kontrolného znaleckého dokazovania z odboru grafológia.

V prejednávanej veci súd prvého stupňa nariadil na posúdenie otázky zásadnej pre rozhodnutie o platnosti alebo neplatnosti právneho úkonu - záložnej zmluvy, a to na zistenie, či túto zmluvu podpísala vlastnoručne navrhovateľka 1/, znalecké dokazovanie znaleckým ústavom z odboru grafológie (§ 127 O. s. p.). Súd, pri vykonávaní dokazovania, sa môže dostať do situácie, keď je treba poznanie skutočností, ku ktorých zisteniu sú nevyhnutné odborné znalosti a skúsenosti. Odbornými znalosťami sa tu rozumie iné znalosti, než znalosti práva a iné znalosti a skúsenosti, než ktoré sudcovi dáva všeobecná skúsenosť. Aj takýto znalecký dôkaz podlieha sudcovskému hodnoteniu podľa § 132 O. s. p. Oproti iným dôkazom je tu však pri hodnotení podstatný rozdiel, pretože pri hodnotení všetkých ostatných dôkazov, okrem znaleckého, môže súd hodnotiť ich obsah preto, že ich obsah je pre súd daný jeho všeobecnou skúsenosťou a znalosťou logického myslenia. Pri znaleckom dôkaze hodnotí súd vierohodnosť osoby znalca a logičnosť správ, ktoré súdu podáva. Pri iných dôkazných prostriedkoch hodnotí súd tieto priamo, bezprostredne, ale zo znaleckého posudku súd hodnotí dôkaz len napriamo tým, že skúma, či odôvodnenie posudku je v súlade so všeobecnými skúsenosťami a poznatkami a či jeho odôvodnenie je logické a či znalec prihliada na všetko, čo mu bolo na posúdenie predostrené. Nemôže teda hodnotiť obsah znaleckého posudku po stránke jeho správnosti z hľadiska oboru, pre ktorý bol znalec ustanovený, pretože pre takého hodnotenie mu chýbajú potrebné a náležité preukázané odborné znalosti. Voľné hodnotenie znaleckého dôkazu súdom teda môže spočívať len v tom, či sa javí znalec v konkrétnom prípade ako vieryhodný a či jeho odôvodnenie znaleckého posudku zodpovedá pravidlám správneho myslenia, a či znalec

vychádza zo zistených skutočností. Ak má súd v tomto smere nejaké pochybnosti, odstráni ich tým, že znalcovi uloží, aby vec riadne vysvetlil, alebo ustanoví nového znalca.

V prejednávanej veci navrhovatelia v odvolaní hodnotia znalecký posudok práve z hľadiska odboru, pre ktorý bol znalec ustanovený, keď spochybňujú záver znaleckého ústavu o tom, že sporné podpisy a porovnávacie podpisy v jednotlivých rovinách skúmania vykazujú podobné, zhodné a rozdielne znaky, ale v závere znaleckého posudku znalci konštatujú, že porovnaním sporných podpisov a porovnávacích podpisov sa zistili identifikačné hodnotné, zhodné, podobné znaky. Poukazujú aj na rozdielne znaky medzi podpisom navrhovateľky a podpisom na záložnej zmluve, ktoré podľa názoru navrhovateľov nie sú zhodné. Tu ide o hodnotenie znaleckého posudku po stránke jeho správnosti z hľadiska oboru, pre ktorý bol znalecký ústav ustanovený a pre takéto hodnotenie nemajú ako účastníci konania ani súd potrebné odborné znalosti, a preto ani v tomto smere znalecký posudok nepodlieha hodnoteniu súdom.

Súd prvého stupňa znalecký posudok považoval za vierohodný, najmä z hľadiska kvantitatívneho získania a použitia porovnávacích materiálov.

Navrhovatelia v priebehu odvolacieho konania predložili odborné stanovisko znalkyne z odboru grafológie M. Z., ktoré bolo podané na ich vyžiadanie. Takéto odborné stanovisko treba považovať za súkromnú listinu (§ 129 O. s. p.). Okrem toho bolo znalkyňou vypracované ako fyzickou osobou a zameriava sa na preskúmanie postupu znaleckého ústavu. Znalkyňa zároveň konštatovala, že nemá k dispozícii súdny spis a tým ani materiály, ktoré mala k dispozícii znalecká inštitúcia. Znalkyňa porovnávala podpis navrhovateľky 1/ s podpisom odporcu 2/ a aj podľa jej záverov je možné o J. K. uvažovať ako o pisateľovi sporných podpisov v rovine pravdepodobnosti. Podľa záveru znaleckého posudku Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline však záver znaleckého posudku, podľa ktorého písomnosť podpísala navrhovateľka 1/, bol ustálený v rovine jednoznačnosti.

Vzhľadom na tieto skutočnosti odvolací súd uzatvára, že nariadenie kontrolného znaleckého dokazovania v odbore Grafológia, práve vzhľadom na subjekt, ktorý podával v konaní znalecký posudok, ako aj na nejednoznačné závery znalkyne v písomnosti podanej na základe vyžiadania účastníka konania v odvolacom konaní, nie je možné považovať za také nevykonanie dôkazu, ktorý bol spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť a že by v dôsledku jeho nevykonania vznikol nedostatok v skutkových zisteniach. Odvolací

súd preto nepovažoval za opodstatnene uplatnený v odvolaní ani dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. c/ O. s. p.

Odvolací súd sa v ďalšom stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia v súlade s ust. § 219 ods. 2 O. s. p., ktoré považuje za správne...“

Z citovanej časti odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že krajský súd sa štandardným a ústavne akceptovateľným spôsobom vyrovnal s otázkou nevyhovenia návrhu sťažovateľov na nariadenie kontrolného znaleckého dokazovania a túto aj súladne s ústavou a medzinárodnými zmluvami o ľudských právach, ktoré sú súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky, vyhodnotil.

Ústavný súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu nevykazuje znaky arbitrárnosti, je ústavne akceptovateľné, pričom nezistil existenciu skutočností svedčiacich o tom, že by ho bolo možné považovať za popierajúce zmysel práva na súdnu ochranu, keďže krajský súd zrozumiteľne vysvetlil právne závery, ku ktorým dospel. Uvedené platí aj v prípade, keď sa vnútorná intencionalita právnych úvah sťažovateľov uberala iným smerom ako právny názor krajského súdu, ktorý síce rozhodol spôsobom, s ktorým sťažovatelia nesúhlasia, avšak rozhodnutie dostatočne odôvodnil na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený a ani povinný nahrádzať. K tomu ústavný súd obdobne poznamenáva, že ak sa konanie pred všeobecným súdom neskončí podľa želania účastníka konania, táto okolnosť sama osebe nie je právnym základom pre namietnutie porušenia základného práva (napr. II. ÚS 54/02).

Ústavný súd vzhľadom na ústavný príkaz obsiahnutý v čl. 51 ústavy, že domáhať sa práv uvedených aj v čl. 46 ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú, musel preskúmať aj postup krajského súdu v zmysle Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý upravuje postup tohto súdu pri rozhodovaní o odvolaní proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 3 C/70/2011 z 31. mája 2012. Sťažovatelia v odvolaní v zmysle § 205 ods. 2 písm. b) a c) OSP napadli v odvolaní inú vadu v konaní a neúplné zistenie skutkového stavu. Postup krajského súdu podľa § 212 ods. 1, § 214 ods. 2 a § 219 ods. 1 OSP možno hodnotiť ako súladný s ústavou.

K námietke nevysporiadania sa so všetkými skutočnosťami uvádzanými sťažovateľmi v ich odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka konania na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd napadnutým rozsudkom č. k. 17 Co/245/2012-279 z 24. júla 2013 neporušil sťažovateľmi označené základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základné právo na rovnosť účastníkov súdneho konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, základné právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd preto sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde považujúc ju za zjavne neopodstatnenú. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľov (zrušenie rozsudku krajského súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie, priznanie náhrady trov konania) v danej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. februára 2014